

[Bjørn Elmquist]

nu nok, at det, der står i § 22 lige om dette punkt, ikke udelukker, at man tager hensyn til den idømte straf. Det står der jo direkte i § 22, punkt 2. Men det kan jo godt være, at det er forkert at lade hovedkriteriet være den generelle strafferamme. Jeg kan godt se, at den dom fra 1981, der citeres i betænkningen fra mindretallets side, kan gå hen og rejse nogle problemer, så det er vel igen noget af det, vi skal overveje nærmere.

Endelig er der spørgsmålet om domstolsprøvelsen af de administrative afgørelser, og da må jeg sige, at de tal, som ministeren nævnte før, de 15 millioner mennesker, der gerne vil ind i Danmark om året, selvfølgelig ikke er grunden til, at vi forestiller os, at der skal kunne ske en domstolsprøvelse af dem; det ville jo oversvømme vore domstole. Men jeg vil godt anmelde allerede nu, at vi vil udvise en vis interesse for de to forskellige modeller, mindretallet opererer med, og prøve på at få en nærmere økonomisk vurdering af: hvor bekosteligt er det ene, hvor ressourcekrævende er det, og hvordan vil det forholde sig med det andet?

Så vil jeg slutte denne del med en tak til justitsministeren, fordi også han selv personlig har fremskyndet lovforslagets fremsættelse. Vi er klar over, at der er høringer i gang, og der er organisationer og ministerier, der endnu ikke har nået at blive hørt, men det skal nok kunne nås, inden udvalgsbehandlingen er slut.

Op så til allersidst to ord om venstresocialisternes beslutningsforslag. Vi kan ikke støtte det, som situationen ser ud nu, og henholder os til det, som justitsministeren sagde om dette beslutningsforslag.

Knud Lind (FP):

Der har jo været talt meget om lovforslaget under selve redegørelsen, og derfor er det naturligt, at kommentarerne her, da det jo er generelle bemærkninger til en førstebehandling, bliver lidt mere spartanske i denne runde.

Det er mit indtryk, at venstre har skiftet politik siden tidligere justitsminister, fru Nathalie Linds dage. Det er måske hr. Bjørn Elmquists nye stil. Først havde vi CD, som skiftede heroppe på talerstolen i dag, og nu også venstre. Man må spørge: hvad bliver det næste? Det er måske hr. Bernhard

Baunsgaard, det ved man ikke. Man skulle måske selv gå ned og spørge sin gruppe, om man stadig væk er ordfører.

Ministeren har fremsat en lov om udlændinge, som bygger på en betænkning. I betænkningen er der en flertalsudtalelse og en mindretalsudtalelse. Jeg forstår, i særdeleshed efter at have hørt hr. Bjørn Elmquist, at der i folketinget er et flertal for mindretalsindstillingen. Med det store arbejde, som udvalget har gjort i forbindelse med betænkningen, er det måske en lille smule uheldigt og betænkeligt, i særdeleshed når man tænker på, at to ud af tre af de personer, der er med i mindretalsudtalelsen, måske er dem, der til daglig har mindst med det praktiske arbejde vedrørende udvisningssager at gøre. Men man kan altså forstå, at folketinget ønsker at følge dette mindretal. Det er i øvrigt siden 1977, tror jeg, at man har arbejdet med dette, så det er ikke hastværksarbejde, selv om ministeren skyndede lidt på til slut.

Fremskridtspartiet kan gå ind for den nykabelse om domstolsprøvelse af en udvisning i forbindelse med en ubetinget fængselsstraf. Vi er dog lidt betænkelige ved at sætte en 2 års grænse på, i særdeleshed når man i de senere år har været ude for en mindselse af straffen, f. eks. i berigelsesforbrydelser, samtidig med at der er en tendens til en straffesækning inden for domstolene. Vi har netop oplevet, at man i Næstved ret har givet betingede domme for voldtægt. Man gav til gengæld en stor erstatning, men man gav dog betingede domme, som i dette tilfælde ikke ville have medført udvisning. Derfor er vi en lille smule betænkelige ved den udformning, den paragraf har fået.

Når fremskridtspartiet ønsker en meget fast praksis for opholds- og arbejdstilladelse, skal man se det i lyset af det arbejde, der følger efter, f. eks. i indfødsretsudvalget. Det er jo ikke længe siden, at en parisisk taxa-chauffør blev gjort til dansk statsborger uden nogen sinde at have søgt om dansk statsborgerskab. Det viste sig, at dette folketing havde tildelt et dansk statsborgerskab til en algerisk statsborger, der havde brugt falsk identitet. Nu kunne man jo så tro, at statsborgeren fra Algeriet derefter mistede sit nyerhvervede danske statsborgerskab, men det gjorde han ikke på nogen måde. Nu kunne man med rette sige, at problemstillingen om den senere indfødsret måske er lille, fordi